

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci

Citation: Wessel, Johan Herman: "Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid79658/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Formedere mod herdes Aasigt er,
Hun Belveren en gav sit Ja,
Hvorpaa han svarte nei,
Og gik sin Vei.

Duo opposita, contra se posita, clarius illustreant.

OMNE TULIT PUNCTUM, QUI MISCUIT UTILE DULCI.

Improvisa.

«At gavne og fornøie,
Har steds det for Gie,
Det var Horatses Ord,
Mens han var her paa Jord.
Hvad nu hans Ord maae være,
Kan andre eder lære,
Jeg lære jer det ei;
Lid det er af min Vei.
Jeg kort kun vil berette:
Horatses Datter, Mette,
Endskjønt hun ei var gift,
Sot Sneeliv fandt for stift.
Glad til Horats hun løber,
Og glad sin Tilstand reber:
Jeg har fornøiet mig,
Og gaaet Rom og dig.
Du snart af denne Mave
En Dattersøn skal have,
Og Rom en Borger faae,
Som gaenge kan og staae.
At gavne og fornøie
Jeg haver havt for Gie.

Horats blev derved rød,
Mens jeg, som bleg er fød,
Jeg kan foruden Redne
Om Nytte og om Sedne
Fortælle slygt og meent,
Som man saa ofte seent.